

Sygn. akt II Ka 251/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Leszka Wójcika

po rozpoznaniu w dniach: 22 maja 2023 roku i 30 czerwca 2023 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 13 grudnia 2022 r. sygn. akt II K 1067/17

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od M. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. 840 zł tytułem zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej;

III. zasądza od M. K. na rzecz Skarbu Państwa 1520 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 251/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 13 grudnia 2022r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
--		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. co do czynu objętego pkt 1 wyroku:</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez wadliwe zastosowanie tych przepisów, wyrażające się w powierzchownej, wybiórczej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego, wykraczającej poza granice swobodnej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem szczegółowej analizy szeregu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a wskazujących na poczynienie ustaleń faktycznych sprzeczne z dowodami powołanymi za podstawę ich ustaleń, uznanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę oskarżonego, a w rezultacie popadnięcia przez Sąd I instancji w rażącą dowolność ocen i zastąpienie prawdziwych ustaleń faktycznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

niedopuszczalnymi w ustawie karnej domniemaniami, w szczególności poprzez:

a. nieprawidłową ocenę depozycji świadka B. M., którym Sąd I instancji bezpodstawnie przyznał walor prawdziwości, podczas gdy Sąd winien odmówić dania im wiary w związku z podaniem przez świadka informacji nieprawdziwych i sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a to jest nieprawdziwego podania przez świadka jakoby:

- oskarżycielka posiłkowa miała uzyskać prawomocny nakaz zapłaty w dacie 30 listopada 2015 roku, podczas gdy z materiału dowodowego spoczywającego w aktach sprawy wynika, że takowy uprawomocnił się dopiero w dacie 23 marca 2016 roku, a jego odpis opatrzony klauzulą wykonalności został sporządzony dopiero w dniu 22 czerwca 2016 roku, czym insynuował jakoby w sprawie zaległości oskarżonego wynikających z faktur VAT nr (...), miało się aktualizować zagrożenie rychłego wszczęcia postępowania egzekucyjnego roszczeń, z którego to powodu oskarżony rzekomo miałby podejmować działania zmierzające do jej udaremnienia, bądź utrudnienia,
- oskarżony miał rzekomo dokonać przeniesienia udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. na rzecz P. K. w miesiącu grudniu 2015 roku, tj. po wydaniu nakazu nakazały przeciwko oskarżonemu, czym rozmyślnie i celowo podał nieprawdę,

wiedząc przy tym, że w rzeczywistości do przeniesienia udziałów doszło w dacie 29 września 2015 roku, do wydania nieprawomocnego nakazu zapłaty w dacie 30 listopada 2023 roku, a do jego uprawomocnienia doszło dopiero w dniu 23 marca 2016 roku,

- oskarżony miał rzekomego wyzbyć się udziałów we wszystkich spółkach na przełomie 2015 - 2016 roku, czego przyczyną po stronie oskarżonego wedle depozycji świadka miały być stawiane mu zarzuty w przedmiocie nie zapłaconych faktur, co pozostaje oczywistą nieprawdą, bowiem samo zawiadomienie zostało przez świadka jako reprezentanta oskarżycielki posiłkowej złożone w dacie 12 stycznia 2017 roku, a postanowienie o przedstawieniu zarzutów pochodzi z dnia 7 grudnia 2017 roku, co wprost ujawnia, iż absolutnie bezpodstawnym i jednocześnie celowym było podawanie przez świadka przed Sądem I instancji jakoby działania oskarżonego miały być powodowane faktem próby uchylecia się od zarzutów postawionych mu w niniejszym postępowaniu na etapie postępowania przygotowawczego,
- oskarżycielka posiłkowa miała nie uzyskać wypłaty środków z ubezpieczenia jakim zabezpieczonym pozostawały faktury VAT nr (...), podczas gdy z materiału dowodowego w postaci pisma pochodzącego od oskarżycielki posiłkowej z

dnia 12 października 2021 roku, a co istotne i wymagające podkreślenie - podpisanego przez świadka B. M., wynika wprost, iż doszło do wypłaty odszkodowania w wysokości 85% wartości faktur, co kwotowo odpowiada sumie 31.440,87 złotych,

poprzez które to działanie, polegające na podawaniu nieprawdy w swoich depozycjach świadek zmierzał do negatywnego przedstawienia oskarżonego w kontekście postawionych mu zarzutów, dla uprawdopodobnienia jakoby oskarżony miał się dopuścić czynu z art. 300 §2 k.k., dla osiągnięcia jego skazania, co miało nieść za sobą wymierne korzyści dla oskarżycielki posiłkowej w postaci orzeczenia na jej rzecz nawiązki w równowartości wysokości sumy faktur VAT nr (...), o której orzeczenie oskarżycielka posiłkowa wniosła,

b. nieprawidłową ocenę wyjaśnień M. K., którym Sąd I instancji przypisał treści, które nigdy nie padły ze strony oskarżonego, w szczególności w przedmiocie bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd 1 Instancji, iż z jego zeznań wynikać ma, iż oskarżony miał świadomość zagrożenia, a następnie istnienia nakazu zapłaty, opierając się jedynie na sędziowskim domniemaniu oraz depozycjach świadka B. M., przez co poczynił nieuzasadnione przyjęcie na niekorzyść oskarżonego, iż wiedza ta aktualizowała się po jego stronie w datach dokonywania rozporządzenia mieniem w postaci dokonywania czynności prawnych związanych z przewłaszczeniem nieruchomości oraz zbyciem udziałów w spółkach w celu uniemożliwienia, bądź utrudnienia

egzekucji należności wynikających z nakazu zapłaty, mimo iż z dokumentów stanowiących materiał dowodowy w sprawie bezspornie wynika, iż nakaz zapłaty został doręczony oskarżonemu w dacie 21 grudnia 2015 roku, a sam pozew złożony w dacie 15 października 2015 roku (data wpływu do Sądu 30 października 2015 roku), co bezsprzecznie świadczy, iż co do zasady podjęte przez oskarżonego czynności zostały przedsięwzięte przed zaktualizowaniem się zagrożenia podjęcia się działań sądowych czy egzekucyjnych ze strony oskarżycielki posiłkowej, jak również iż nie miał on wiedzy o wstąpieniu przez wierzyciela na drogę sądową, co oczywiście niweczy zasadność stawianego oskarżonemu zarzutu, bowiem upada jedna z przesłanek, których wyłącznie kumulatywne spełnienie pozwala na przypisanie sprawstwa zarzucanego oskarżonemu przestępstwa,

c. nieprawidłową ocenę depozycji świadka K. S. (1), którym Sąd I instancji bezpodstawnie przyznał walor prawdziwości, podczas gdy Sąd winien odmówić dania im wiary w związku z faktem posiadania przez świadka partykularnych interesów, w tym aby oskarżony został skazany, a którymi pozostają fakt prowadzenia działalności konkurencyjnej do tej prowadzonej przez oskarżonego od 1 stycznia 2016 roku i fakt jej zbudowania w oparciu o dane i kontakty wydobyte bez zgody i wiedzy oskarżonego z bazy klientów i kontrahentów, prowadzonej przez niego działalności gospodarczej C. M. K. co pozostaje oczywiście czynem nieuczciwej konkurencji, a co jaskrawo ujawnia, iż świadek S. celowo podawał nieprawdę jakoby miał się obawiać utracenia

pracy u oskarżonego w końcu roku 2015 roku i przez te obawy miał wyrazić zgodę dla związania się rzekomo pozorną umową pożyczki z zabezpieczeniem w postaci przewłaszczenia na jego rzecz nieruchomości należącej do oskarżonego, a oznaczonej jako działka nr (...) o łącznym obszarze 0,5968 ha położonej we wsi S., bowiem doprowadzenie do skazania potencjalnego przeciwnika procesowego w grożących mu postępowaniach ze strony oskarżonego stawiają go w preferencyjnej pozycji dezawuowania zarzutów oskarżonego kierowanych do jego osoby jako oczywiście podyktowanymi odwetem właśnie przez przyzmat złożonych przez niego zeznań w niniejszej sprawie, w związku z czym złożone przez świadka zeznania winny być uznane w całości za niewiarygodne i w oparciu o ich treść nie powinno dojść do poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności w zakresie podawanych przez świadka depozycji w kontekście zawartej pomiędzy świadkiem a oskarżonym umowy pożyczki oraz opisu zasad prosperowania (...) Sp. z o.o., w którym to zakresie nieprawdziwie podawał jakoby to oskarżony miał pozostawać jego rzeczywistym zwierzchnikiem i pracodawcą, podczas gdy zarówno z depozycji świadka P. K. jak i z danych pochodzących z KRS niezbieżnie wynika, iż właścicielem udziałów i prezesem zarządu Spółki pozostał P. K., jak również iż on sam zarządzał spółką, a rola oskarżonego w tym podmiocie ograniczała się do doraźnej roli konsultanta i wsparcia merytoryczne dla rozbudowania sieci sprzedażowej spółki,

d. nieprawidłową ocenę depozycji świadków K. T. (1), K. T. (2) oraz P. K., którym Sąd I instancji co prawda przyznał walor prawdziwości, ale jedynie w wąskim zakresie odpowiadającym koncepcji Sądu I instancji w kontekście potwierdzenia rzekomego przestępczego toku działania oskarżonego, podczas gdy przeprowadzenie ich pełnej i prawidłowej oceny prowadzi do przeciwnych wniosków niż te, które wpierw Sąd I instancji wyprowadził z ich treści, a następnie uczynił je jedną z podstaw skazania, bowiem prawidłowa ocena tychże zeznań doprowadziła do przyjęcia, że:

• w zakresie depozycji świadków K. T. (1) i K. T. (2):

- umowa pożyczki zawarta pomiędzy oskarżonym a K. T. (2) nie była umową zawartą dla pozoru, ale realną umową pożyczki, bowiem zarówno świadek K. T. (1) jak i K. T. (2) w korespondujących ze sobą zeznaniach, składanych w różnych czasookresach, przez to niezależnych od siebie, oświadczyli, że dysponowali kwotą 50.000,00 złotych w gotówce, która to pochodziła w przeważającej części z oszczędności - w większości poczynionych przez świadka K. T. (2), w pozostałej przez obydwójce małżonków, a pozostała część w wysokości około 7-8 tysięcy złotych pochodziła z prezentów podarowanych im jako nowożeńcom w dacie ślubu,
- kwota pożyczki została wydana oskarżonemu, co wprost wynika

ze zgodnych i kompletnych zeznań obydwójga świadków i co niezbitcie świadczy o realności tejże umowy pożyczki,

- z depozycji K. T. (1) wynika, że w ich domu widziała znaczną sumę pieniędzy zdeponowanych przez K. T. (2), co opisała jako pokaźny plik banknotów, w związku z czym uważa, że suma w tym pliku zawartych banknotów wraz z odłożonymi przez małżonków środkami sumarycznie mogła stanowić kwotę 50.000,00 złotych,
- obydwójga świadkowie zgodnie zeznali, że doszło do zabezpieczenia udzielonej pożyczki niezabudowanymi nieruchomościami, co w ich ocenie dawało im komfort psychiczny dla zabezpieczenia na przyszłość roszczenia K. T. (2) wynikających z udzielonej oskarżonemu pożyczki w sytuacji jej niespłacenia przez oskarżonego,
- świadkowie zgodnie podali, że świadek K. T. (2) regulował daniny publicznoprawne wynikające z podatku od nieruchomości, które pozostawały na niego przeniesione drogą przewłaszczenia na zabezpieczenie, co świadczy o władaniu przez świadka nieruchomościami w charakterze ich właściciela, a co jednoznacznie wyklucza założenie poczynione przez Sąd I instancji iluzorycznego ich przeniesienia na świadka przez oskarżonego,
- obydwójga świadkowie stanowczo przeczą

okolicznościom jakichkolwiek relacji służbowych czy towarzyskich wiążących świadka K. T. (2) z oskarżonym, co również uprawnia twierdzenie, iż ani świadek K. T. (2), ani jego małżonka w osobie K. T. (1), nie mieli ani interesu, ani potrzeby udzielenia wsparcia oskarżonemu poprzez podawania treści korzystnych dla oskarżonego w postaci potwierdzenia, iż zawarta pomiędzy K. T. (2) a oskarżonym umowa pożyczki pozostawała umową rzeczywistą, w szczególności wobec faktu, iż w dacie jej zawarcia świadek K. T. (2) nie był związany stosunkiem pracy z oskarżonym, w związku z czym pozostawał swobodny w podejmowaniu decyzji o udzieleniu oskarżonemu pożyczki,

- z depozycji świadka K. T. (2) niezbitcie również wynika, że udzielona przez niego pożyczka została mu zwrócona przez oskarżonego ze środków pochodzących od H. K., który przejął wierzycelność od świadka wstępując w jego miejsce, udzielając pożyczki oskarżonemu,

przez co prawidłowe przeprowadzenie analizy i oceny treści depozycji świadków oraz następnie procesu wnioskowania doprowadziłoby do uznania, iż umowa zawarta pomiędzy świadkiem K. T. (2) pozostawała oczywiście rzeczywistą,

- w zakresie depozycji świadka P. K.:
 - doszło do faktycznego zawarcia umowy pożyczki pomiędzy

świadkiem a oskarżonym, a w związku z wystąpieniem po stronie oskarżonego perturbacji finansowych świadek w ramach rozliczenia przyjął w miejsce zwrotu środków propozycję przeniesienia na niego udziałów w podmiocie (...) Sp. z o.o., z której strukturą był zapoznany pozostając wcześniej jej pracownikiem, znał mocne strony i perspektywy podmiotu w związku z czym dokonał rozsądnej oceny w oparciu o rachunku ekonomicznego korzyści wpływających z takiego sposobu rozliczenia umowy pożyczki, co pozostaje wedle zasad logiki i doświadczenia życiowego rozsądną biznesową decyzją, w szczególności, że po dziś dzień Spółka prosperuje,

- rola oskarżonego w spółce (...) po przeniesienia udziałów na rzecz świadka faktycznie polegała wyłącznie na doraźnym wsparciu świadka w objęciu spółki i jej rozwoju, nie nosiła żadnych innych cech, w szczególności pozwalających na ustalenie czy nawet podejrzenie, iż miał on pozostawać faktycznym właścicielem, bądź sprawować nad jej działalnością funkcję zwierzchnią,

e. przedłożonych do akt postępowania dowodów w postaci aktów notarialnych Rep. (...) i Rep. (...) odpowiednio w przedmiocie udzielenia pożyczek przez K. T. (2) i K. S. (1), które pozostawały zabezpieczone przewłaszczeniem na zabezpieczenie prawa własności do nieruchomości stanowiących oznaczone działki wskazane w aktach, należących do

oskarżonego, poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż działania oskarżonego miały służyć udaremnieniu, bądź utrudnieniu rzekomo realnie grożącej oskarżonemu egzekucji należności przysługujących oskarżycielce posiłkowej, pomijając kluczowy fakt w postaci intencji i celu jaki przyświecał oskarżonemu dla podjęcia takich działań, którymi była wyłącznie wola pozyskania środków umożliwiających spłatę zobowiązań jakie aktualizowały się po stronie podmiotu C. M. K. i tym samym utrzymania prosperowania działalności gospodarczej na rynku, a do czego niezbędnym po jego stronie pozostawało pozyskanie środków finansowych, które dostępne były w formie pożyczki od wskazanych świadków i które w konsekwencji zawarcia umów pożyczki zostały oskarżonemu wypłacone, a następnie spłacone na rzecz K. S. (1) w konsekwencji czego doszło do zwrotnego przejęcia przez oskarżonego prawa własności do nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) o łącznej powierzchni 0,5968 ha położonych we wsi S., oraz na rzecz K. T. (2), na co oskarżony pozyskał środki pochodzące z pożyczki od H. K., z którym związał się umową pożyczki, również zabezpieczając ją przewłaszczeniem prawa własności na rzecz pożyczkodawcy tożsamyh nieruchomości w postaci działki nr (...) o łącznej powierzchni 1,25088 ha położonej w S. i jako działka nr (...) o powierzchni 1,4700 ha położonej we wsi R.,

f. wyprowadzenie z treści aktu notarialnego Rep. A (...) z dnia 5 października 2015 roku stanowiącego umowę pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie sporządzonej pomiędzy oskarżonym a K. T. (2) bezpodstawnego

przyjęcia jakoby oskarżony po spłacie zobowiązania na rzecz K. T. (2) miał przenieść prawo własności do nieruchomości działki nr (...) o łącznej powierzchni 1,25088 ha położonej w S. i jako działka nr (...) o powierzchni 1,4700 ha położonej we wsi R. na rzecz H. K., w celu rzekomego wyzbycia się czy też pozornego obciążenia aktywów znajdujących się w majątku osobistym oskarżonego dla utrudnienia, bądź udaremnienia egzekucji należności wynikających z faktur VAT nr (...), przy jednoczesnym pominięciu przez Sąd I instancji okoliczność, iż rzeczzone przeniesienie własności pozostaje w rzeczywistości przewłaszczeniem na zabezpieczenia udzielonej przez H. K. oskarżonemu pożyczki służącej spłacie zobowiązania przysługującego K. T. (2) z tytułu udzielonej oskarżonemu pożyczki na podstawie aktu notarialnego Rep. (...) z dnia 5 października 2015 roku, co oczywiście świadczy o podejmowaniu przez oskarżonego wszelkich działań zmierzających do zaspokojenia roszczeń wierzycieli kierowanych do jego osoby w związku ze zobowiązaniami wynikającymi z działalności C. M. K. oraz jego osobistych, co przy dokonaniu przez Sąd I instancji prawidłowej oceny powinno prowadzić do stwierdzenia, iż działania wyżej opisane nigdy nie stanowiły aktywności podejmowanych przez oskarżonego dla wyzbycia się majątku czy jego pozornego obciążenia,

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, art. 7 i art. 424 §1 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej selektywnej i fragmentarycznej oceny materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami

logicznego wnioskowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, a nade wszystko nie pozwalającej na przeprowadzenie kontroli zapadłego orzeczenia - zarówno przez strony, a także przez Sąd odwoławczy, czego Sąd I instancji dopuścił się poprzez:

a. nie wskazanie w treści pisemnego uzasadnienia, którym z aktów notarialnych i umów dał wiarę, a którym nie, w jakim zakresie i jaki wpływ powyższe miało na zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie, w szczególności w kontekście zgłoszonego w postępowaniu wniosku dowodowego w postaci umowy sprzedaży udziałów z dnia 7 sierpnia 2015 roku zawartej pomiędzy oskarżonym a P. S. oraz umowy o spłacie zobowiązań ciężących na podmiocie C. M. K. i wynikających z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej zawarte również w dacie 7 sierpnia 2015 roku pomiędzy oskarżonym a P. S., które to dokumenty dobitnie dowodzą okoliczności rodzaju i charakteru działań podejmowanych przez oskarżonego, oczywiście związanymi z chęcią spłaty zobowiązań uprzednio prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...), poszukiwanie przez oskarżonego nowych źródeł pozyskania funduszy na spłatę zobowiązań, podejmowania przez niego prób jak najszybszego i najefektywniejszego wywiązania się z przejętych przez Spółkę (...) Sp. z o.o. zobowiązań przedsiębiorstwa (...), zabezpieczenia przez oskarżonego spłaty wszelkich zobowiązań działalności gospodarczej C. M. K., a przez to podejmowania działań zmierzających do zabezpieczenia wszystkich wierzycieli C. M. K., braku uchylania się przez oskarżonego od wykonania

ciążących na nim zobowiązań z tytułu umów sprzedaży zawartych z wierzycielami C. M. K., które to okoliczności sumarycznie przemawiają na korzyść oskarżonego, bowiem świadczą o przedsięwzięciu przez niego wszelkich działań umożliwiających uczynienie zadość wszelkim zobowiązaniom spożywających na C. M. K., a tym samym na nim samym, z których to ponadto bezsprzecznie wykazania, że oskarżony na żadnym etapie nie obejmował swoim zamiarem skutku w postaci udaremnienia lub utrudnienia zaspokojenia należności wierzyciela, co w konsekwencji oczywiście za skutkowałoby uniewinnieniem oskarżonego od zarzucania popełnienia czynu z art. 300 §2 k.k.,

b. niewskazanie przez Sąd I instancji w treści pisemnego uzasadnienia czy i w jaki sposób dokonał oceny dowodu w postaci informacji z wypisu z Centralnej Ewidencji Identyfikacji o Działalności Gospodarczej dotyczącego działalności gospodarczej prowadzonej przez świadka K. S. (1) pod firmą (...), o który to wypis Sąd I instancji na wniosek obrony zwrócił się do Centralnej Ewidencji Informacji o Działalności Gospodarczej, a który to dowód pozostawał zgłoszony na okoliczność podjęcia się przez świadka założenia działalności gospodarczej o tożsamym profilu do prowadzonej przez oskarżonego, z tożsamą siedzibą co do miejscowości, jak również na okoliczność daty jej zarejestrowania, która pozostaje znamienitą w świetle okoliczności sprawy, jej tła sytuacyjnego oraz istnienia partykularnych interesów świadka w oczernieniu oskarżonego

poprzez podawanie nieprawdy w przedmiocie rzekomej pozorności dokonywanych przez niego przy udziale świadka czynności prawnych rozporządzających składnikami majątkowymi należącymi do oskarżonego, w celu rzekomego upozorowania ich obciążenia, w celu rzekomego udaremnienia wykonania orzeczenia sądu w postaci nakazu zapłaty z dnia 30 listopada 2015 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie za sygn. akt: XV GNc 6762/15, jak również na okoliczność celowego działania przez K. S. (1) na niekorzyść oskarżonego z uwagi swój partykularny interes polegający na próbie zatarcia przez świadka faktów związanych z popełnieniem przez niego czynu nieuczciwej konkurencji polegającego na przywłaszczeniu bazy danych klientów zbudowanej przez oskarżonego i wykorzystywania jej przez K. S. (1) w prowadzonej działalności gospodarczych, której profil oraz zakres wiernie powielił, a co oskarżony ujawnił i przez wzgląd na co K. S. (1) zamierzał zdyskredytować oskarżonego poprzez podważenie rzeczywistego wymiaru i celów zawartej z M. K. umowy pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie zawartej w drodze aktu notarialnego Rep A 2519/2015 w dniu 4 grudnia 2015 roku poprzez fałszywe podanie, iż była ona zawarta rzekomo wyłącznie dla pozorów, które to okoliczności pozostają kluczowymi dla dokonania prawidłowej oceny depozycji złożonych przez świadka K. S. (1), których treść to bezsprzecznie pozostaje podyktowana wolą zaszkodzenia oskarżonemu, celem jego wykluczenia z rynku dla wzmocnienia pozycji gospodarczej

samego świadka, przez co absolutnie nie powinno się przyznać waloru prawdziwości jego zeznaniom,

3. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 167 k.p.k., poprzez niedopuszczenie dowodu zgłoszonego przez obronę pismem z dnia 4 maja 2021 roku oraz popartego przez obrońcę na rozprawie w dacie 20 września 2021 roku, którego przedmiotem pozostawało zawnioskowanie przesłuchania świadka P. S., poprzez bezpodstawne uznanie przez Sąd I Instancji, iż podane przez obronę okoliczności, na które świadek miałby zostać przesłuchany pozostają ogólnikowe, podczas gdy zgodnie z przywołanym pisemnym wnioskiem dowodowym świadek miał zostać przesłuchany na okoliczności kluczowe dla niniejszego postępowania, którymi są ustalenie rodzaju i charakteru działań podejmowanych przez oskarżonego, a związanymi z chęcią spłaty zobowiązań uprzednio prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...), poszukiwanie przez oskarżonego nowych źródeł pozyskania funduszy na spłatę zobowiązań, podejmowania przez niego prób jak najszybszego i najefektywniejszego wywiązania się z przejętych przez Spółkę (...) Sp. z o.o. zobowiązań przedsiębiorstwa (...), zabezpieczenia przez oskarżonego spłaty wszelkich zobowiązań działalności gospodarczej C. M. K., a przez to podejmowania działań zmierzających do zabezpieczenia wszystkich wierzycieli C. M. K., braku uchylania się przez oskarżonego od wykonania ciężących na nim zobowiązań

z tytułu umów sprzedaży zawartych z wierzycielami C. M. K., które to okoliczności sumarycznie przemawiają na korzyść oskarżonego, bowiem świadczą o przedsięwzięciu przez niego wszelkich działań umożliwiających uczynienie zadość wszelkim zobowiązaniom spożywających na C. M. K., obejmować swoim zamiarem, bezpośrednim lub ewentualnym, a tym samym na nim samym, a w drodze przeprowadzenia rzeczono dowodu bezsprzecznie doszłoby do wykazania, że oskarżony na żadnym etapie nie obejmował swoim zamiarem skutku w postaci udaremnienia lub utrudnienia zaspokojenia należności wierzyciela, co w konsekwencji oczywiście za skutkowałoby uniewinnieniem oskarżonego od zarzucania popełnienia czynu z art. 300 §2 k.k. a co w aktualnych realiach doprowadziło do naruszenia art. 6 k.p.k., poprzez odmówienie oskarżonemu gwarantowanego mu przepisem ustawy prawa do skutecznej obrony,

II. co do czynu objętego pkt 2 wyroku:

1. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznaniu wbrew zasadzie in dubio pro reo, że M. K. dopuścił się czynów ujętych w skazującej części wyroku w pkt 2, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, oceniany w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym prowadzi do wniosku,

że skutek w postaci niespłaconych zobowiązań wynikłych z faktur VAT nr (...) w określonym w nich czasie było tylko i wyłącznie konsekwencją niepowodzenia gospodarczego oskarżonego, a nie jego celowym działaniem,

2. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 7 i 410 k.p.k., poprzez wadliwe zastosowanie tych przepisów, wyrażające się w powierzchownej, wybiórczej i jednostronnej ocenie materiału dowodowego, wykraczającej poza granice swobodnej oceny dowodów, wydanie orzeczenia z pominięciem szczegółowej analizy szeregu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, pominięcie przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a wskazujących na poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z dowodami powołanymi za podstawę ich ustaleń, uznanie za udowodnione faktów nieustalonych w toku postępowania dowodowego, które miały potwierdzić winę oskarżonego a w rezultacie popadnięcia przez Sąd w rażącą dowolność ocen i zastąpienie prawdziwych ustaleń faktycznych niedopuszczalnymi w ustawie karnej domniemaniami, w szczególności poprzez dokonanie przez Sąd I instancji niewłaściwej oceny depozycji świadka B. M., przy dokonywaniu której Sąd bezpodstawnie pominął arcy istotną okoliczność, iż z depozycji świadka bezspornie i literalnie wynika, że oskarżycielka posiłkowa liczyła się z faktem, iż zamówienia składane przez podmiot reprezentowany przez M. K. mogą być składane na rzecz podmiotu działającego pod firmą (...) prowadzonego przez K. K., który pozostawał

wykluczony przez oskarżycielkę posiłkową z kręgu klientów, co konotowało po stronie oskarżycielki posiłkowej uzasadnione obawy o uregulowanie faktur z odroczonym terminem płatności, czego wyrazem pozostawało zgłoszenia takich obaw przez pracownik w osobie W. P. do świadka M., co skutkowało ustaleniem, dla rzeczonych faktur ubezpieczenia na wypadek nie wywiązania się przez podmiot reprezentowany przez oskarżonego z płatności, przez co Sąd I instancji powinien przyjąć, iż oskarżycielka posiłkowa w datach przyjęcia zleceń i ich zrealizowania, a tym samym w dacie wystawiania każdej z faktur pozostawała w pełni świadoma wysokiego ryzyka zagrożenia płatności w granicach pewności i dobrowolnie do tych transakcji wysokiego ryzyka świadomie przystąpiła, godząc się na nie, przez co absolutnie nie można przyjąć jakoby doszło do spełnienia któregoś z wariantów podstawowej dla przestępstwa stypizowanego w art. 286 §1 k.k. przesłanki doprowadzenia oskarżycielki posiłkowej do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia jej przez oskarżonego w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, która kumulatywnie z pozostałymi znamionami stanowi o popełnieniu czynu spenalizowanego na gruncie art. 286 §1 k.k., w skutek czego Sąd I instancji winien był uznać oskarżonego za niewinnego popełnienia zarzucanego mu czynu,

3. obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. i art. 167 k.p.k., poprzez niedopuszczenie dowodu zgłoszonego przez obronę

pismem z dnia 4 maja 2021 roku oraz popartego przez obrońcę na rozprawie w dacie 20 września 2021 roku, którego przedmiotem pozostawało zawnioskowanie przesłuchania świadka P. S., poprzez bezpodstawne uznanie przez Sąd I Instancji, iż podane przez obronę okoliczności, na które świadek miałby zostać przesłuchany pozostają ogólnikowe, podczas gdy zgodnie z przywołanym pisemnym wnioskiem dowodowym świadek miał zostać przesłuchany na okoliczności kluczowe dla niniejszego postępowania, którymi są ustalenie rodzaju i charakteru działań podejmowanych przez oskarżonego, a związanymi z chęcią spłaty zobowiązań uprzednio prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...), poszukiwanie przez oskarżonego nowych źródeł pozyskania funduszy na spłatę zobowiązań, podejmowania przez niego prób jak najszybszego i najefektywniejszego wywiązania się z przejętych przez Spółkę (...) Sp. z o.o. zobowiązań przedsiębiorstwa (...), zabezpieczenia przez oskarżonego spłaty wszelkich zobowiązań działalności gospodarczej C. M. K., a przez to podejmowania działań zmierzających do zabezpieczenia wszystkich wierzycieli C. M. K., braku uchylania się przez oskarżonego od wykonania ciążących na nim zobowiązań z tytułu umów sprzedaży zawartych z wierzycielami C. M. K., które to okoliczności sumarycznie przemawiają na korzyść oskarżonego, bowiem świadczą o przedsięwzięciu przez niego wszelkich działań umożliwiających uczynienie zadość wszelkim zobowiązaniom

spożywających na C. M. K., a tym samym w drodze przeprowadzenia rzeczono dowodu bezsprzecznie doszłoby do wykazania, że oskarżony na żadnym etapie nie cechował się zamiarem bezpośrednim kierunkowym dla uzyskania bezprawnej korzyści majątkowej, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 6 K.p.k., poprzez odmówienie oskarżonemu gwarantowanego mu przepisem ustawy prawa do skutecznej obrony,

4. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 366 §1 k.p.k. w zw. z art 167 §1 k.p.k., do czego doszło w skutek braku niezbędnej inicjatywy dowodowej ze strony Sądu I instancji zamierzającej do poczynienia kluczowych w sprawie ustaleń w zakresie sytuacji finansowej działalności gospodarczej C. M. K., czy też spółki (...) Sp. z o.o., poprzez powołanie z urzędu na tę okoliczność dowodów w postaci opinii biegłego z zakresu finansów i rachunkowości, księgowości, bądź biegłego rewidenta oraz z przesłuchania pracowników z działu księgowości prowadzących obsługę księgową dla oskarżonego.

na zasadzie art. 167 k.p.k. wnosił o:

1. przeprowadzenie dowodów z dokumentów w postaci dokumentacji księgowej oskarżonego z roku 2014 i 2015, kopii faktur, umów, dokumentów celnych, paszportu oraz kopii certyfikatu celnego, na okoliczności sytuacji ekonomicznej oskarżonego w roku 2014 i 2015, źródła powstania zaległości finansowych oskarżonego i przede wszystkim ich przyczyn, ustalenia czy podejmowana przez

oskarżonego próba ratowania finansów firmy była pozorna, czy też rzeczywiście uzasadniona kwestiami finansowymi i założeniami gospodarczymi, które przyjmują postać chociażby aktualizującej się po stronie oskarżonego ekspektatywy wypłacenia należnego wynagrodzenia przez jego dłużników i kontrahentów, a przez powyższe, na okoliczność poczynienia kluczowych w sprawie ustaleń w przedmiocie tego czy oskarżonemu możliwym pozostaje przypisanie zamiaru kierunkowego popełnienia czynu spenalizowanego na gruncie art. 286 §1 k.k., a co oczywiście w świetle brzmienia art. 452 §3 k.p.k. stanowi dowód o istotnym znaczeniu dla ustalenia, czy doszło do popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego i czy stanowi on przestępstwo,

2. zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla m st. W. w W. XVIII Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych o nadesłanie akt postępowania upadłościowego M. K. zawisłego za sygn. akt XIX GU 1049/19, a następnie przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w szczególności z postanowienia zapadłego przez tamtejszym Sądem w dacie 1 lipca 2020 roku o ogłoszeniu upadłości M. K., na okoliczność wykazania, iż M. K. w rzeczywistości popadł w stan niewypłacalności i zadłużenia, także wobec oskarżycielki posiłkowej, bez swojej winy, nieumyślnie, jak również na okoliczność wykazania przyczyn, które legły u podstaw powstania po stronie M. K. powstania zadłużenia wobec swoich kontrahentów, w konsekwencji stanu niewypłacalności, a co zaskutkowało ogłoszeniem jego

	<p>upadłości konsumenckiej oraz na okoliczność włączenia w zakres masy upadłościowej aktywów w postaci nieruchomości przekazanych na rzecz oskarżonego przez świadka K. S. (2) tytułem przeniesienia zwrotnego prawa własności do nieruchomości oznaczonych jako działki nr (...) o łącznym obszarze 0,5968 ha położonej we wsi S., która to została zbyta w drodze licytacji przez Syndyka, a środki z niej pochodzące służą zaspokojeniu roszczeń wierzycieli zgłoszonych do listy wierzycieli, faktu, iż oskarżycielka posiłkowa pozostaje uwzględniona na rzeczowej liście, pozostając uprawnioną do wypłaty środków pochodzących z puli masy upadłościowej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Żaden z przedstawionych w apelacji obrońcy zarzutów nie jest zasadny, a apelacja tylko z pozoru zawiera zarzuty szczegółowe. W istocie są one bardzo ogólne i oderwane od istoty sprawy, zupełnie pomijają okoliczności niniejszej sprawy i innych spraw toczących się wobec oskarżonego, w których zapadłe wyroki skazujące wiążą orzekające sądy. W sprawie IIK 513/16 Sądu Rejonowego w Garwolinie wyrok zapadł 21 września 2017 roku, natomiast w sprawie IIK 459/17 M. K. wyrokiem z dnia 22 lipca 2019 roku został skazany za czyny z art. 286 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w 2015 roku w stosunku do różnych podmiotów prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...). W/w wyrok był kontrolowany w trybie apelacji i kasacji, a dokumenty znajdują się w aktach sprawy i zostały pozytywnie ocenione przez</p>		

Sąd I instancji orzekający w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie zgromadzono dużą ilość dokumentów, m. in. faktur i aktów notarialnych, że o ile można dyskutować i zarzucać świadkom niewiarygodność wynikającą z błahych powodów, o tyle z dokumentami dyskutować się raczej nie da. Nie ulega wątpliwości, że M. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) był klientem oskarżycielki posiłkowej i nabył szereg produktów oferowanych przez Firmę (...) Sp. z o.o. Początkowe transakcje odbywały się gotówkowo, a w okresie od 1 czerwca 20215 roku z odroczonym terminem zapłaty i w ten sposób M. K. nabył od oskarżycielki klimatyzatory na łączną kwotę 36.989,26 zł. za które nie zapłacił do dnia rozprawy odwoławczej. Postępowanie oskarżonego niewywiązującego się z zapłaty na rzecz pokrzywdzonej, czyniącego pozory rzetelnego biznesmena uprzednio płacącego gotówką, potwierdzającego dług 2 września 2015 roku, ale podejmującego szereg działań dotyczących wyzbywania się majątku, słusznie zostało przez Sąd I instancji potraktowane jako przestępstwo oszustwa i udaremnienia roszczeń swego wierzyciela. Sąd Rejonowy w Garwolinie nie uchybił procedurze karnej oceniając dowody, zarówno w postaci dokumentów, jak i zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego. Ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji jest swobodna, ale nie dowolna, jak podnosi obrońca. B. P. pokrzywdzonej Spółki złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, po bezskutecznych działaniach podejmowanych przez

jego Firmę i Spółkę (...). Uczynił to w ramach swoich kompetencji i zeznał o okolicznościach wynikających z dokumentów. Przyznanie waloru wiarygodności w/w świadkowi było jak najbardziej słuszne. Mnożenie zarzutów przez obrońcę przeciwko tym zeznaniom nie mogło wyrzucić pożądanego przez skarżącego skutku. Oskarżony był dłużnikiem oskarżycielki trudno zatem uznać, by jej szef przedstawiał go w innym niż negatywnym świetle. Dług wynikał z dokumentów, a nadto oskarżony go nie kwestionuje, a pewne odmienności co do wypłaconego odszkodowania, nie świadczą przeciwko świadkowi, a raczej wynikają z jego niedokładnej wiedzy w tym zakresie, dlatego zostały potwierdzone dokumentem. Dodać przy tym należy, że wypłata nastąpiła dzięki ubezpieczeniu się przez pokrzywdzoną, a nie przez zachowanie zobowiązanego do zapłaty długu oskarżonego. Daty wniesienia pozwu, wyroku nakazowego , doręczenia oskarżonemu nie mają tak wielkiego znaczenia, jak chciałby to widzieć obrońca, bo potwierdzają jedynie niebudzący wątpliwości fakt nie zapłacenia faktur na rzecz oskarżycielki, a skoro nie doszło do zapłaty za pobrany towar, to jedyną możliwością egzekwowania długu zgodnie z prawem jest wniesienie pozwu przeciwko dłużnikowi. Podobnie prawidłowa jest ocena zeznań świadka K. S. (1) i zarzuty apelacji nie mogą tego zmienić. Zeznania świadka są potwierdzone dokumentami, a fakt prowadzenia podobnej działalności gospodarczej obecnie nie podważa prawdziwości depozycji świadka. W dacie czynów świadek był pracownikiem oskarżonego, którego praca i byt rodziny były zagrożone, dlatego chciał pomóc pracodawcy

podpisując pozorną umowę. Zeznania pozostałych świadków również zostały prawidłowo ocenione, zgodnie z art. 7 kpk. Wszystkie znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie i przedstawiają przestępczy proceder działalności oskarżonego, który chciał „ratować” w ten sposób własną działalność. Kontrahent w transakcji handlowej nie ma wprawdzie obowiązku ujawnienia sytuacji materialnej swojej firmy, niemniej jednak tylko wówczas nie będzie to miało charakteru wprowadzenia w błąd w rozumieniu przepisu art. 286 § 1 kk, gdy podmiot taki przy zachowaniu reguł kupieckich, którym druga ze stron umowy ma prawo ufać, będzie miał faktyczną możliwość realizacji przyjętego na siebie umownie zobowiązania w dacie jego powstania, bez świadomego powodowania szkody w majątku swego wierzyciela. W przeciwnym razie tworzenie fikcji, poprzez zatajanie faktycznego stanu firmy jest kreowaniem mylnego wyobrażenia o możliwościach spłaty zadłużenia w umówionym terminie, a nie w ogóle w czasie bliżej nieoznaczonym, prowadzące do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, stanowi przestępstwo oszustwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 kwietnia 2000 r. w sprawie II AKa 71/00 opubl. OSA 2001/7 -8 /54). Wobec tych okoliczności przyjąć należało, że zachowanie oskarżonego polegające na pobraniu towaru z odroczonym terminem płatności faktur wobec pełnej świadomości sytuacji finansowej, w jakiej znajduje się Spółka, było umyślne i spowodowało niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzoną. Reasumując

stwierdzić należy, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd I instancji jest prawidłowa.

Odnosząc się do apelacji w części dot czynu 2 przypomnieć należy, że zgodnie z art. 300 § 2 k.k. kto, w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Ze wspomnianego przepisu wynika, że przestępstwo stanowić może jedynie takie celowe działanie dłużnika, które prowadzi do skutku w postaci udaremnienia zaspokojenia jego wierzyciela przez usunięcie, ukrycie, zbycie, darowanie, zniszczenie, rzeczywiste lub pozorne obciążenie albo uszkodzenie składników swojego majątku. Przestępstwo z art. 300§2 kk jest przestępstwem skutkowym, co oznacza, że działanie dłużnika prowadzi do udaremnienia lub uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela. W ocenie Sądu Okręgowego, mając na względzie powyżej należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, iż zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w okresie 12 sierpnia 2015 roku do 4 grudnia 2015 roku w G., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu zbył składniki swojego mienia w postaci udziałów w spółkach oraz pozornie obciążył nieruchomości zagrożone zajęciem w celu udaremnienia egzekucji dochodzonej wierzytelności w kwocie 36.989,26 zł. wypełnia

znamion przestępstwa z art. 300 § 2 kk. Skarżący obrońca zarzuca Sądowi Rejonowemu obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Na marginesie rozważań zauważyć należy, iż zarzut ten został wadliwie skonstruowany, gdyż przepisy art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, na co wielokrotnie wskazywano zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie. Pomijając jednak kwestię prawidłowości konstrukcji zarzutów apelacyjnych podkreślić należy, że kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, żeby Sąd Rejonowy dopuścił się któregośkolwiek ze wskazanych przez skarżącego uchybień. Zeznania świadków K. S. (1), K. T. (1), K. T. (2) i P. K. oraz dokumenty dot. zbycia udziałów w spółkach, akty notarialne, odpisy z KRS, uprzednie wyroki wraz z ich uzasadnieniami, daty ich doręczenia przekonują o prawidłowej ocenie dowodów, braku błędów w rozumowaniu sądu i prawidłowości oceny prawnej. Sąd I instancji słusznie uznał, że w okresie zarzutu, oskarżony zbył swoje udziały w Spółce (...) Sp. z o.o. na rzecz P. K., w Spółkach (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o., w Spółce (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. oraz zawarł pozorne umowy pożyczki połączone z przeniesieniem własności działek na rzecz K. T. (2) i K. S. (1), aby udaremnić wykonanie niekorzystnego dla siebie orzeczenia sądu.

W związku z uprzednimi orzeczeniami sądów nie doszło, zdaniem sądu orzekającego w tej sprawie do powagi rzeczy osądzonej, bowiem zbyciu podlegały inne składniki majątku oskarżonego, w innych okolicznościach i dotyczyły innego wierzyciela, a zobowiązania

powstały w czerwcu 2015 roku, bowiem M. K. kontynuował swoją działalność. W sprawie IIK 513/16 za czyn polegający na tym, że w dniu 8 lipca 2015 w G. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...), będąc zobowiązanym na podstawie orzeczenia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód z siedzibą w Ś. z dnia 12 listopada 2014 roku sygn. LU. VII. Ns-Rej. (...) o wpisaniu do rejestru zastawów zastawu na towarach handlowych do wysokości 1.550.253,89 zł z zastrzeżeniem dotyczącym zbycia przedmiotu zastawu, wydanego w wykonaniu umowy z dnia 25 września 2014 roku o ustanowieniu zastawu rejestrowego na towarach znajdujących się w magazynie (...) a (...) R. w celu udaremnienia wykonania przedmiotowego orzeczenia uszczuplił zaspokojenie (...) R. ponad kwotę 48.724,37 zł poprzez usunięcie zajętych składników swojego majątku w ten sposób, że przeniósł przedsiębiorstwo (...) na (...) Sp. z o.o. i w okresie 8 lipca do 16 października 2015 przedmioty objęte zastawem wywiózł z magazynu w nieznane miejsce. Za przedmiotowy czyn, który był zakwalifikowany z art. 300§2 kk M. K. został skazany i wyrok jest prawomocny.

Oдноśnie wniosków dowodowych niedopuszczonych przez Sąd I instancji stwierdzić należy, że oddalenie złożonego przez obrońcę oskarżonego wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka P. S. jest właściwe. Zaakceptował to stanowisko również Sąd Okręgowy, bowiem dowód jest zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. W/w nie był świadkiem czynu, a sposób prowadzenia działalności gospodarczej przez M. K. zależał

tylko od niego, a nie od innych osób. Podobnie zbędne były akta Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy XVIII Wydział Gospodarczych dla spraw upadłościowych i restrukturyzacyjnych XIX GU 1049/19 pomijając fakt, że wniosek był spóźniony. Powyższe akta mogą obrazować sytuację gospodarczą firmy oskarżonego, nie wiadomo której, a sprawa dotyczy działania na szkodę oskarżycielki posiłkowej V. sp. o.o. Ponadto, trudno mieć podzielić zarzuty skarżącego do Sądu Rejonowego, że nie przejawiał z urzędu inicjatywy dowodowej, skoro oskarżony był reprezentowany przez obrońcę, który na rozprawie przed zamknięciem przewodu sądowego nie składał innych wniosków dowodowych.

Ponadto, wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób zasadnie twierdzić, że Sąd Rejonowy naruszył przepis art. 424 § 1 k.p.k. Uzasadnienie wyroku winno być zwarte, a formularz także zawiera pewne ograniczenia. Nie mniej uzasadnienie zawiera wszystkie elementy wskazane w przepisie art.424 kpk tylko nie wszystkie są zgodne z intencją skarżącego. Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący nie wykazał skutecznie zasadności zarzutów naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. a Sąd Rejonowy w Garwolinie dokonał swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów w sposób zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Odmienna ocena tych dowodów jest prawem skarżącego, aczkolwiek, aby mogła być ona uznana za skuteczną nie może być jedynie prezentacją innego, wybiórczego poglądu apelującego,

ani przemilczeniem niektórych faktów.		
Wniosek		
Zmiana wyroku przez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków. W ocenie Sądu odwoławczego, wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, ani błędu w ustaleniach faktycznych we wskazywanym przez niego zakresie, które miałyby skutkować koniecznością uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów lub uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania</p> <p>Ustalenia faktyczne w sprawie zawsze są pochodną oceny dowodów dokonanej przez sąd orzekający. Zgromadzone w sprawie dowody zostały ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji pozwoliło na dokonanie prawidłowych ustaleń i wyprowadzenie słusznych wniosków o tym, że wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie wszystkich zarzuconych mu czynów są niewątpliwe.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie oskarżonego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w ramach ciągu przestępstw oraz za czyn z art. 300§ 2 k.k w zw. z art. 12 kk i wymierzenie oskarżonemu kary.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powody wskazane wyżej.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
---	--	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięzle o powodach uchylecia		
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Przedmiotem postępowania odwoławczego była wyłączenie apelacja obrońcy oskarżonego. Z uwagi jej nieuwzględnienia wydatki postępowania odwoławczego w całości obciążają oskarżonego; dotyczy to także kosztów reprezentowania pokrzywdzonego przez profesjonalnego pełnomocnika - 840 zł odpowiadającą stawce podstawowej (§ 11 ust. 2 pkt 4 i ust 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).</p> <p>Z uwagi na brak wskazanych w art. 624 § 1 k.p.k. przesłanek do zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, Sąd Okręgowy zasądził na podst. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. koszty sądowe od skazanego na rzecz Skarbu Państwa.</p>

7. PODPIS